

ATVETTE

ADEVĂRUL

FOAIE RELIGIOASĂ

ABONAMENTUL :

PE UN AN	3-50 filleri
PE JUMĂTATE AN	1-75 "
PENTRU STRĂINĂTATE PE AN	4- -- cor.

APARE :

ÎN FIECARE LUNĂ ODATĂ. ABONAMENTUL SĂ SE TRIM.
LA WELKER JOSEF, BUDAPESTA, VII., HÁRSFA-U. 39.
TOATE SCRISERILE LA V. BERBECAR, KÖRÖS-BÖKÉNY.

ZIS'A IISUS: „EU SUNT CALEA, ADEVĂRUL ȘI VIAȚA.” (IOAN 14,6.)

„Tu singur ești Iehova!”

(Neemia 9, 6-)

Soarele e eroldul lui Dumnezeu.

Când am auzit odată o predică de conferință despre cuvântul cel scurt de psalm: „Că Domnul Dumnezeu e soare”, fu inima noastră atât de fericită și încălzită, că eu zisei: „De am ști noi mai mult despre soare!”

Nu-i bine, când fi lui Dumnezeu așa puține cunosc din făpturile Tatălui lor. Sfinții vechiului așezământ au cetit mai mult în biblia naturii, decât omenimea cea luminată din zilele noastre. Cântărețul regese de psalmi laudă despre soare: „Acesta ca un mire iașă din cămara sa și să bucură ca un viteaz, făcându-și cursul său.” Psalmul 19 ne arată, că David s'a predat studiei celor două cărți mari dumnezești: legile cele sfinte a lui Dumnezeu și descoperirile lui Dumnezeu în creatură. În amândouă s'a învățat el a cunoaște mărimea și mărirea lui Dumnezeu. Lucrările lui Dumnezeu în creatură sunt tot așa de majestoase, ca descoperirea iubirii lui în răscumpărarea lui Christos.

Ce e soarele? Un adorator bogat de spirit a lui Dumnezeu spune: „Un erold a mărimii lui Dumnezeu, un lucru de minune a puterii, o mărturie înfocată a iubirii lui, o reflecțiune a majestății lui, o rază a împărăției

lui vecinică, acesta-i globul cel urias a soarelui.” Când începu psalmistul, a striga: „Cerurile spun mărirea lui Dumnezeu...”, a cântat el și despre creatorul tuturor lucrurilor: „Între ele a așezat cort soarelui.” Biblia vorbește mai totdeauna de cer în pluralitate sau mulțime, ca să arate diversitatea și mulțimea cerurilor. Cine dorește a vedea Atotputernicia și înțelepciunea dumnezească, iee aminte ecuilibrul cel minunat al corpurilor cerești. Cine voințe a cunoaște credincioșia și neschimbabilitatea lui Dumnezeu, acela cumpenească regula misterioasă a cursului planetelor, cari, purtate de puterea atrăgătoare a soarelui, să mișcă în cercurile lor ca un mecanism de cias, și atunci trebue ca din nou și din nou să zicem: „Tu singur ești Iehova!”

Pe vremea revoluțiunii franceze zise unul dintre liberaliști către un țaran: „Eu m'oi îngriji, ca toate turnurile bisericilor voastre să fie dărâmate, ca să nu mai aveți nimica, ce v'ar aduce aminte la credința deșartă din bătrâni.”

„Să poate,” răspuse țaranul, „dară una va trebui să ne-o lăsați, de vă place or nu: stelele.”

Noi adăugim: „Și soarele” și cântăm cu credință:

„Soarele, caro imi rade,
E Domnul meu Iisus;
Cea, ce mă face vesel,
E, ce e în cer sus!”

1. Soarele e un eroid a mării lui Dumnezeu. Noi nu voim să numim numeri, cari ar arăta cuprinsul și îndepărtarea soarelui, de oarece tot nu-l putem cuprinde. Dară spre asemănare îndrumăm totuși la faptul, că pământul către soare, e numai ca o stea mică. Dacă ar zăcea globul pământului nostru pe soare, ar forma acolo numai o movilă, de pe care nu am putea vedea nici a mia parte a globului soarelui. Un locomotiv poate merge pe după pământ într'o lună, la călătoria pe după soare iar trebui zece ani. Să ne cugetăm că ar fi lăuntru soarelui gol și în mijlocul lui ar sta pământul, atunci s'ar putea luna în depărtarea ei de 50.000 mile liber mișca în jurul pământului, și încă ar rămânea un loc mare gol. Da, „Dumnezeul nostru e mare și de mare putere!”

2. Soarele e un lucru minunat a atotputerniciei dumnezeiești. Lumina lui luminează pământul nostru într'o depărtare de 20 milioane mile cu puterea lui de lumină, după cum nu să află în asemănarea sa nici unde. În cât de tare întrece lumina soarelui aceea lumină artificială, să vede de acolo, că lumina cea mai strălucită de var și lumina cea mai splendidă electrică să vede neagră, când o privim într'o linie dreaptă naintea soarelui. Așa e omul cel mai bun și mai curat un păcătos negru față de Dumnezeu luminii.

Miezul și corpul soarelui constă dintr'o masă învăpăiată, vânos-curgătoare, care e înconjurată de gasuri înflăcărâte și aburi. El e dară o mare de jar, un ocean, a cărui valuri înfocote sunt totdeauna în mișcare clo-cotitoare. Ochiul omenesc nu poate privi în soare fără de ochelari scutitori. Mulți astronomi, precum de exemplu marele Galilei, au orbit la cercarea soarelui. Stiela cea văpsită apărătoare pe ochian să crapă adevseori la cercarea mării învăpăiate. — Cine pre Iisus, soarele dreptății îl vede bine, orbește pentru lume.

După înțelepciunea lui Dumnezeu,

e pământul înconjurat de o atmosferă, prin care să frâng și slăbesc razele soarelui. Dacă gradul căldurii razelor lui ar nimeri nemijlocit pământul, atunci s'ar topi toate metalele, toate s'ar învăpăia în foc și scoarța pământului s'ar topi în gas. Tocmai așa este Dumnezeu păcătosului fără de mijlocitor un foc mistuitor și va fi pentru toți, cari lapădă pre Christos.

3. Soarele e o mărturisire înfocată a iubirii lui Dumnezeu. Fără de acest dar ceresc ar fi pământul nostru o pustie întunecoasă, rece înfiorătoare de moarte. Când lumina soarelui e numai prin nuori împiedicată, atunci jelește pământul întreg. Paserile sboară neliniștite încoace și încolo și caută cuiburile lor; câinii urlă; vitele să adună cu frică la olaltă și caută a se ascunde; multe flori își închid potirile lor, și plantele își pleacă frunzele. Așa dar întreaga creatură jeleste când se ascunde soarele și izvorul lui de viață să închide. Și căldura vieții corpului nostru, circularea sângelui, baterea pulsului inimii noastre, toată destoinicia de mișcare a membrilor noastre e o lucrare a soarelui. O lucrătorie a lui Dumnezeu, din care curg râurile binecuvântării este vrednică, a fi cunoscută și admirată. Razele soarelui colorizează florile, coc fruptele și îmbucură toate, câte trăiesc și să mișcă. Ele fericesc și umoarea omului și vindecă suferințele lui, căci despre soarele natural și spiritual e adevărat: „Răsare cu vindecare sub aripile sale.” Soarele e izvorul a toată viața, a toată căldura, a toată puterea. Și despre el suna ca și despre Dumnezeu însăși cuvântul psalmului: „La tine-i izvorul vieții, și în lumina ta vedem lumină.” și viață pentru noi, descoperirea cea mai lămurită a iubirii dumnezeiești.

4. Soarele e o reflexiune a majestății lui Dumnezeu. Astronomii vorbesc despre statul soarelui, care ca imperiul german are un împărat și mai mulți principi mai mici. În jurul soarelui ca regent, sau în jurul mirelui,

care propășește în haina strălucirii sale și în mantia de purpură, mai oscilează opt planete mari sau corpuri lumeste, cari încă de sine stătătoare și totuși atârând dela soare merg calca lor. De după mărime și îndepărtarea lor de soare sunt ele: 1. Mercuriu, 2. Venus, steaua de seara și dimineața, 3. Pământul, 4. Mars, 5. Jupiter sau Joe cu patru lune, 6. Saturnul cu două inele și patru lune, 7. Uranus, 8. Neptun. Toate plutesc în jurul soarelui și să atrag și țin de el. Atunci are psalmistul drept, când strigă: „Doamne, cât de mari și multe sunt lucrurile tale! Toate le-ai făcut cu înțelepciune...”

5. **Soarele e o strălucire a împărăției lui Dumnezeu.** Învățații liberali și oamenii moderni a naturii, „a căror minte este întunecată,” au șocotit, că după mii de ani pământul și omenirea lăsată pe sine prin arderea soarelui și gătarea magazinelor de cărbuni trebuie să înghețe. Berlinul, Parisul, Londra vor degera sub gheața polară, și la ecuator se vor strânge oamenii cei din urmă la olaltă flămâzind și clănțâind din dinți. Această-i culmea și scopul opiniei (părerii) modernă despre lume; aceasta-i nădejdea cea desperată a color nelegiuții! Cu cât altcum e așteptarea sfintei scripturi și a nădejzii vie acelor credincioși! Un cer nou și un pământ nou li lor făgăduit. Este că nimicirea lumii veche e profețită, dară și faptul cel mare a viitorului: „Iacă, eu fac toate nouă!” Despre Ierusalimul nou suna: „Și orașul nu are trebuință de soare nici de lună, ca să-i lumineze, că mărirea lui Dumnezeu îl va lumina, și lumina lui este Mielul.” „Și nu va mai fi acolo noapte, și nu au lipsă de lună nici de lumina soarelui...”

Din Wge.

Timpul lui Noe

Un tablou pentru timpul sfârșitului.

A cerca scriptura nu-i mare lucru, dară-i foarte, foarte interesant, căci duce la viață. Însă când cineva voiește

a cerca, mai întâi să ceară ajutor și putere dela Dumnezeu, și va primi. Nu, că cineva cercând, să se razeme pe Eul său propriu, care ar însemna, că nu are lipsă de ajutorul celui Preatnalt.

Vom veni la întrebarea: Dece s'au scris toate cele întâmplate de pe timpul patriarcelor și profeților? Pavel apostolul ne dă răspunsul: „Căci câte s'au scris mai înainte, s'au scris spre învățătura noastră, ca prin răbdare și mângâierea scripturilor să avem speranță.” (Rom. 16, 4.) Nouă, celor cari trăim în veacurile din urmă. (I Cor. 10, 11.)

Pentru a compara timpurile susnumite, vom cerca vre-o câte-va texturi, ce se află scrise la Petru 3, 18—20: „Căci și *Christos odată a suferit pentru păcate... omorându-se cu corpul.* (v. 18.) După căderea omului celui dintâiu, aceiași ființă dumnezeiască, care și mărturiseste: Născut am fost, când adâncurile încă nu erau, a luat un plan de mântuire în privința omului decăzut, ca să-l aducă la Dumnezeu și să-l pună în societatea sfinților, dela care s'a pierdut tot dreptul. Iar ca oamenii cei dintâi să nu rămână în desperare, a început însuși Dumnezeu a le aduce o solie, prin care puteau fi convinși despre iertarea fărădelegii și aducerea din nou în raiu, dovedindu-le încă și prin mai multe simbole, cât suferințele și moartea sa; iar când a sosit plinitatea timpului hotărît, s'a îmbrăcat în corp omenesc, făcându-se pre sine rob asemenea nouă s'a umilit pre sine, făcându-se ascultător până la moarte, și moarte de cruce. El s'a lăsat omorât, pentru ca să ridice păcatele noastre ale tuturor, prin jertfa corpului său sfânt.

Asemenea ni se cade nouă a ne crucifica împreună cu El, ca să nu mai trăim păcatului, ci să trăim lui o viață nouă. (I Petru 2, 21.) *Dară învîind cu Duchul*” (v. 18.) Iisus a avut două firi: cu firea omenească u suferit și murit, iar cu firea Dpm nu zeiască a înviat. Așa dară duj-ede -

hul sfințeniei s'a declarat cu putere ca Fiu al lui Dumnezeu prin învierea din morți." (Rom. 1, 4.) „*În care s'a și dus și a predicat spiritelor din închisoare* (v. 19). Am înțeles deja, căci s'a făcut viu prin Duhul său sfânt, și tot în acela Duh s'a dus și a predicat acelor suflete, ce erau în închisoare, nepredicându-le altceva, decât Evangelia Harului, care puteau să-l dobândească prin pocăință. Cuvântul „Evangalie” însemnează „Vestebună”, s'a adus pe pământ în tot timpul, și nu numai pe timpul Mântuitorului, când era ca om pe pământ; ci începând dela Adam, după cum am zis mai sus, s'a pogorit Christos în acelaș duh la toți patriarhii și profeții bine vestindu-le ziua cea mare a libertății și a Harului. Apost. Petru mai zice: „Căci și spre aceasta s'a predicat Evangalia morților, ca să se judece dupre om în corp, dară să învieze dupre Dumnezeu în spirit.” (I Petru 4, 6.) Care sunt acei morți, cărora s'a predicat Evangalia? Apostolul arată, că s'au predicat și acelor ce au fost mai înainte de el, cari pe timpul său erau deja morți; dară li s'a predicat, pe când erau încă în viață. Li s'a predicat, ca toți să crează în unul născut Fiu al lui Dumnezeu, prin care s'a arătat, că va veni Harul. Toți patriarhii și profeții au fost cercați prin credință, dară n'au primit desăvârșirea fără de noi. Aceștia toți au murit în credință. . . „ci de departe văzându-le și convingându-se de ele și îmbrățișându-le. . .” La care luând sama „au avut destul timp a se întoarce.” (Ebrei 11. 13—16; 39—41.)

Un tablou a dat Iisus poporului său Israil cu privirea la ziua cea mare a libertății (III Moisi 25, 10), care s'a și îndeplinit prin moartea sa, la sfârșitul veacurilor. De nu venea aceea zi, era cu neputință, ca vre-un suflet să fi fost mântuit. Deșartă era credința tuturor. După înțelesul biblic să zice, că până la Christos toată lumea era în robie. Toți aceia, cari crezuseră, sunt scăpați de moartea vecinică prin sângele lui Iisus, cari de rămân cre-

dincioși, vor și primi desăvârșirea la arătare. Lumea și astăzi e în închisoare; dară pentru lumea de astăzi sunt sfărâmate zăvoarele cele puternice ale morții, de sub care nimene n'a putut ieși mai înainte de a fi apărut Mântuitorul; că El de aceea a venit în lume, să strice lucrurile diavolului. Iar de a duce în deplinire marea sa operă, trebuia să depună viața. E ziua libertății! Cine voințește, poate ieși afară numai decât. În cartea profetului Isaia este scris despre El: „Duchul lui Iehova Domnul este preste mine, fiindcă m'a uns Iehova, ca să binevestesc celor săraci. M'a trimes, ca să vindec pre cei zdrobiți la inimă; ca să prochiām libertate celor prinși, și deschiderea închisorii celor încātușați; ca să prochiām anul îndurării lui Iehova. . .” (Isaia 61, 1-2; compară cu textele Isaia 42, 7; Luca 4, 18—18.) Anul favorabil al Domnului a sosit deja, cât pentru cei dela Adam, atât și pentru cei dela Christos. Cei dela Adam câți au trăit prin credință, au grăbit spre aceea zi îmbrățoșându-o, în care au și intrat la sosirea Mântuitorului; pentru noi însă e sosită, nu trebuie nici să o așteptăm, nici să grăbim spre ea, numai voe de a avea, ca să pășim într'însa prin credință, și încredere de vom avea în Dumnezeu prin Domnul nostru Iisus Christos. Tot prin acest Domn vom fi și eliberați din robia păcatului. Christos însăși a luat forma de rob, dară nu fiind, numai ca pre noi să ne dobândească. După cum este scris: „Dară el a purtat păsurile noastre, și cu durerile noastre, s'a încercat. . . Dară El rănit-u-sa pentru fărădelegile noastre și zdrobit-u-sa pentru nelegiuirile noastre. . . căci data la moarte sufletul său, și număratu-s'a cu cei fără de lege, a purtat păcatele multora.” (Isaia 53, 4—12.) „Eu sunt Alfa și Omega!” zice Iisus; El nu are început nici sfârșit, nici trecut, dar nici viitor; căci la El sunt toate în prezent. O singură dată s'a întrupat, a suferit, a murit și a înviat. Odată a făcut, însă pentru totdeauna; cât pentru cei înainte de El, atât și

pentru cei din urma lui, Toți eram sub robia păcatului, pre toți voiește a ne elibera, nu ne trebuie altceva decât să ne pocăim.

„Celor ce fuseră odinioară neascultători așteptând îndelungă răbdarea lui Dumnezeu în zilele lui Noe, pe când să făcea arca, în care puțin, adevărat opt suflete s'au mântuit prin apă (v. 20). Dacă cetim acest vers cu atențiune, aflăm, că timpul lui Noe a fost un tablou foarte potrivit timpului nostru de acum. Să privim puțin la timpul lui Noe: Văzând Dumnezeu răutatea oamenilor, a zis: „Stârpi-voi pre oameni, cari i-am creat...” Dară de oarece Dumnezeu nu-și place în moartea păcătoșului, ci vrea ca toți să se întoarcă dela fărădelegea lor și să trăiască (Ezekiel 33, 11.) s'a hotărât, ca să le dee timp de întoarcere, care timp a durat 120 ani. În acest timp îndelungat a predicat Noe neconținut pocăința tuturor oamenilor. El lucru vederat, că nu Noe a predicat, ci Duhul lui Christos, care era într'insul. Iar pre Noe l-a folosit numai ca pe o unealtă în opera sa, ca pe unii creștini azi. Christos a voit ca pre acci robi, cari erau stăpâniți de puterea diavolului sub fără-de-lege, să-i libereze și să-i mântuiască de potop.

Petru zice: „În care s'a și dus...” Foarte lămurit ne arată, că în care duh a înviat, în acela duh s'a și fost dus de a predicat prin Noe acelor oameni decăzuți și stăpâniți de puterea satanică. Iisus tot acela a fost, este și va fi în veci neschimbat până în veci. Iar ei neascultând s'au făcut împotriviți ai Duhului lui Christos, umblând mai departe în desfrânări, în poftă, în beții, în ospețe și în băuturi, prin cari s'au făcut cei mai mari idolatri; iar după ce a intrat Noe în arcă, a urmat potopul și i-a perdut pre toți, afară de întreaga familie a lui Noe.

Mântuitorul aruncând privirea la timpul lui Noe și timpul de pe urmă, a zis: „Căci precum era în zilele cele înainte de potop.. așa va fi și în zilele venirii Fiului omului.” (Mateiu 34, 38—39.) Fost-a oare în zilele

înainte de potop credință pe pământ? Nelegiuire a fost, dară credință nu. Iisus știa aceste foarte bine, de aceea a și pus întrebarea: „Dară Fiul omului când va veni, grăsi-va oare credință pe pământ?” (Luca 18, 8.) O sută și douăzeci de ani a fost vestită solia mântuitoare de către Noe, a fost și spus oamenilor sfârșitul vieții lor, și totuși nu s'a pocăit nimene dela fărădelegea lor; iar Noe crezând lui Dumnezeu. și-a pregătit arca, care i-a și fost scut de scăpare.

Astfel trebuie să fie și la timpul sfârșitului, căci Fiul lui Dumnezeu a zis „nici una nu va da greș...” (Isaia 34, 16.) Dumnezeu a hotărât o zi, în care cerurile arzând se vor desfința și elementele se vor topi. (II Petru 3, 6—12.) „Iar de ziua și oara aceea nimene nu știe, nici ingerii din cer, fără numai singur Părintele.” (Mateiu 24, 36.) Iar timpul ne este arătat foarte lămurit de Mântuitorul (cetește cu pază capitolul 24-le dela Mateiu), Voind Iisus să convingă pre toți următorii săi pe deplin despre venirea sa, le dă o pildă a unui smochin: „Când mlădița lui este moale și înfrunzește, știți că este aproape vara; așa și voi, când veți vedea toate acestea, să știți că este aproape lângă uși. (Mat. 24, 32—33.).. vedeți... toate aceste trebuie să fie, dară nu va fi încă sfârșitul.” Bengel în „Gnomon”, spune, că din timpul adevăratului Christos, până în timpul nostru au apărut 64 Christo și falși. În 1832 a fost o adevărată ploaie de stele. În „Libre Parole” (jurnalul catolic) serie M. E. Drumont: „Catastrofa din Mesina este fără precedent în istoria omenirii. Această catastrofă a fost ca o prelininare a sfârșitului lumii... Profețiile Evangheliei s'au împlinit — „puterile cerului s'au sguduit. Și vor mai fi semne în soare, în lună și în stele și pe pământ. Locuitorii de pe pământ vor fi în strâmtorie din cauza vuetelor mării și a valurilor.” Putem afla foarte multe dovezi asemenea acestor despre care a prezis mântuitorul, că s'au împlinit până acuma, și

să îmolinesc în fața noastră; și toate acestea ne dovedesc, că timpul sfârșitului e lângă uși. Să înțelege, că cine e lângă ușă, e aproape, dar nu în lăuntrul. Iar ca sămna a intrării este: „Și se va predica această Evanghelie a împărăției în toată lumea spre mărturie la toate popoarele; și atunci va fi sfârșitul.“ (Mat. 24, 14.) Despre aceasta Evanghelie, care are să fie predicată în timpul sfârșitului, mai aflăm scris și în Apocalips 14, 6—7:

„Și am văzut alt înger sburând în mijlocul cerului, având Evangelia vecinică să vestească celor ce locuiesc pe pământ, la toată națiunea, sămânția, limba și poporul.“ Acest înger simbolizează: solia cea măreață a lui Dumnezeu, pe care o săvârșește acuma prin fiii oamenilor preste tot globul pământului, predicând această Evanghelie: „Temeți-vă de Dumnezeu și dați lui mărire, căci oara judecății a venit; și vă închinați celui ce a făcut cerul și pământul...!“ După înțelesul sfintei scripturi e lucru dovedit, că această solie are să fie purtată de către „răscumpărații dintre oameni, pârga lui Dumnezeu și a Mielului, cari păzesc ordinele lui Dumnezeu și au mărturia lui Iisus.“ (Apoc. 12, 17; 14, 4—7.)

Solia din urmă să predică în mai mult de 70 limbi, străbătând preste țări și mări, dela pădurile neumbrate ale Americii, până în cele mai mice insule ale sudului și până în mijlocul Africii. Cu cât mai departe pătrunde această solie și cu cât mai multă putere, cu atâta mai convinși suntem, că s'a apropiat sfârșitul tuturor lucrurilor.

De P. F. Bete.

Mărturisirea Unui ofițer înalt.

Duminecă în 23 Iunie a. c. fu în Schwedt lângă Königsberg (Prusia) o piatră svedică (de amintire) consacrată, la care ocaziune generallocotenent în D. de Marwitz ținu o vorbire, care e vrednică, a face o circu-

lație prin întreaga presă creștină. Ea era un fapt și arată totodată, că creștinii la pocăirea lor nu devin molicioși, ci numai aici capătă predare și curajul eroic. Deci dară vorbirea:

Noi consacram această piatră în amintire mulțamitoare și în nădejde duioasă! În amintire mulțamitoare către regele svedic Gustav Adolf, care a mântuit credința noastră evanghelică în Germania; și în nădejde duioasă, că această piatră la aceea să servească, ca astăzi să ne întindem mâinile ca bietului nostru popor amăgit, nelegiuit să readucem pre viul Mântuitor Iisus Christos. Eu ași servi rău amintirii regelui svedic, dacă nu ași începe aici cu rugăciune. Mă rog: „Coiful și pălăria jos la rugăciune!“

După o rugăciune din inimă continuă vorbitorul festivității: Eu sunt foarte mulțamitor, că mi iertat a lăuda astăzi amintirea unui bărbat, care în adevărul înțeles al cuvântului era un rege din mila lui Dumnezeu. Noi am auzit în biserică, cum a început el expedițiunea sa cu o rugăciune fierbinte și o predare deplină Domnului și Învățătorului său, și pentru aceea a și binecuvântat Dumnezeu armele lui. Era o trecere cu lacrimi, această trecere de 2 ani și jumătate a regelui prin Germania până la moartea sa în Lützen. El era tot așa de mare bărbat de stat, precum și creștin, și noi vom din aceasta a ne trage aceea învățătură, că creștinătatea totuși rămâne norma pentru toate timpurile și vecinicie. Vremea noastră nu voiește să recunoască aceasta, dară Gustav Adolf este o dovadă la aceea! Noi privim aici câmpia, unde el la Königsberg bătu o bătăiă contra trei regimente împărătești sub Montecuculi și le biruit Armată lui era consacrată lui Dumnezeu și pentru aceea învinse.

Istoria să face numai prin bărbați mari! Este o rătăcire puternică, când să crede că poporul face istorii. Aceea nu există! Când Gustav Adolf trăia, erau trei bărbați, care puteau face la aceasta pretențiuni: Wallenstein, Ri-

chelicu și Gustav Adolf. Și dacă privim între acești trei bărbați, atunci amândoi cei dintâi erau plini de înteres propriu. Unicul, care dădu toate pentru onoarea Domnului și frații săi, acela era Gustav Adolf, și pentru aceea i-a dat Domnul Dumnezeu, în acest timp mizerabil, arma în mână, că el putu mătura curat Germania de groaznica nenorocire, care zăcea pe ea.

Ca un sămn a amintirii mulțămitoare și ca un sămn a nedejzii doioasă consacram noi aceasta piatră! Bătrînul meu învățător General-mareșal de câmp contele Moltke obișnuia totdeauna a spune stat majorilor săi: „Domnilor mei! Întîia întrebare, care o aveți de lipsă, e aceea: Unde stă vrăjmașul? Dacă eu știu, unde stă vrăjmașul, atunci îl pot învinge, dacă îmi dă Dumnezeu putere la aceea.” Și Moltke a dovedit-o într-adevăr, că el aceasta întrebare o puse naintea sa în anul 1870 . . . Acuma deci să întrebăm noi odată, privind în lăuntru poporului nostru creștin: Unde stă vrăjmașul? Eu nu cuget, că în tabera catolicilor. Ei mărturisesc pre tot acolo Mântuitor. Eu nici nu cuget, că vrăjmașul stă în tabera necredinții. Aceea să judecăm pre sine. Eu cuget, vrăjmașul stă în mijlocul creștinătății noastre și să compune din aceia, cari nu mărturisesc clar și lămurit pre Iisus, ca Domnul și Mântuitorul lor și nu iau toate cu credință umilită din mână Lui sfântă. Oh Dumnezeule, dăruiește-ne iarăși credința cea veche — nu e o nouă credință! —, care să umilește sub puternica mână a Domnului, și care să lapadă de negoțul cel vechiu, care nu ne lasă a ne bucura credinții noastre!

Înbiților mei camerazi și prietini! Mi iertat doară a vă istorisi o istorioară foarte mică, care o garantez cu onoarea și vorba mea. Eu cunoșteam un oficer tînăr, care fu grămădit cu onoare. Era unul, dupăcum să spune, bărbat nobil, cu cuget bisericesc, care formele cele vechi, cari i le-au predat tata și mama, le urma

cu credincioșie, care putea fi mișcat până la lacrimi, când câte odata, la festivități deosebite, precum spre pildă 1870, duhovnicul îndrepta câte un cuvânt serios către trupe. Oh da, simțăminte erau multe, dară una lipsea: întimpinerea cu Mântuitorul cel viu, apucarea puterii lui în viață, aceea lipsea! Și pentru aceea era acest oficer tînăr totuși un om nefericit și nervos. Atunci apucă Dumnezeu în aceasta viață de om, și el avu o întimpinare cu Mântuitorul său, și aceasta întimpinare conduse la aceea, că acesta oficer deveni un om pe deplin fericit, pentru că aduse păcatul său Mântuitorului păcătoșilor, care a murit pe cruce pentru noi. Aceasta istorie am acoperit-o eu cu cuvântul și onoarea mea, pentru că eu însumi am pățit-o și o vorbesc din pătenie! Oh, de s'ar da poporului iarăși, ca să avem un Mântuitor viu, nu unul din papir, cari și poate iarăși așa face, cum era odinioară: un popor, care privind în sus câștigă o biruință după cealaltă și preste sine (aceasta-i adecă capul lucrului)! Noi toți cărtim, toți ne vâietăm, dară puțini sunt, cari în fapt apucă. Și eu cugetai, aceasta s'ar putea întâmpla la aceasta piatră, că aici bărbați și femei să-și atingă unii altora mîna spre legămînt la aceea, că Iisus să fie iarăși Domn și Rege în poporul nostru. Noi nu trebuie, lăudat fie Domnul, să lucrăm în unghiu pentru Domnul nostru, ci ni iertat a o mărturisi pe față: Iisus e Domn și rege în viața și poporul nostru.

Eu m'am ales un text din Biblie, Ezechiel 37, 5: Așa zice Domnul acestor oase: Iacă, Eu voi aduce preste voi un vânt, ca să fiți vii.“ Aceasta strigă Domnul și astăzi în aceasta adunare mare de festivitate. Oh, eu ași dori ca să pot striga în fiecare inimă, ca aici să răsune și să rămână cugetul: Cum facem noi poporul iarăși viu? Și noi ar trebui să salutăm toate, câte servesc spre aceasta. Domnului și Mântuitorului nostru, Stăpînului nostru, Lui să se

face iarăși cale, ca să vie numai viață, viață din Dumnezeu. Viață, care nimene nu o mai poate omori. Oh, binevoiască Domnul Dumnezeu a o da la aceasta piatră! Eu o știu bine, că cuvintele răsună, dară un cuvânt rămâne, aceasta-i cuvântul lui Dumnezeu! Și lui voim noi a rămânea credincioși și voim în aceasta oară a o făgădui din nou: Cuvântul lui Dumnezeu să fie pentru noi lumina și aceea, de ce avem noi lipsă în viață și moarte! Noi învățăm dela Gustav Adolf, că și ca mărturisitori credincioși ai Domnului putem noi fi bărbați. Ca noi toți să luăm numai armele, care El ni le-a pus în mână, și toți să mărturisim și să zicem: Iisus e învingător! Amin.

Din Wgo.

DIN FĂURIE.

„Judecat după inimă, aparține omul imperiului mineralelor,” zice E. Wertheimer. În imperiul pietrilor? Ce voiește el a spune cu aceasta?

Cugetă el cu aceasta la jocul zilnic în jurul vițelului de aur, care-l face cele mai îndepărtate masse ale poporului nostru? Atunci a spus el preste mulți o judecată amară, dară dreaptă. Inima și metalul voiese a fi la olaltă.

Sau cugetă el la dorința femeilor, a scelpi în cât de multe pietri scumpe și mărgăritări, lanțuri și inele? Atunci poate el avea drept. Noi nu o putem judeca, deoarece nu ne mișcăm în așa cercuri, dară dacă am judeca după ziare și foile glumitoare, trebuie să existe cercuri mari de femei acărora cugetare și silință să întoarcă numai în jurul pietrilor scumpe și la cari sunt prin acestea toate interesele mai nalte nabușite. Așadară ele să pare în fapt a aparțiunea după inima lor imperiului mineralelor.

Sau cugetă el, că astăzi bărbatul numai atâta ajunge, cât cuinpeneste? Cine nu are nimic, poate de altcum fi ori ce cap cuminte, el nu ajunge

nimic, pentru că nu are o pungă mare — și ce-i capul lucrului, o pungă deschisă —, acela ajunge ceva, și dacă-i el de altcum un destrăbălat, care nu merită, a fi privit de oamenii cei de omenie. Dacă el accasta cugetă, atunci cu durere că a judecat el pre mulți oameni ai timpului nostru cu două trăsături.

Sau plutește naintea ochilor săi vr'un om bogat, care ar fi fost bine în stare, a ajuta multora în starea lor serios lipsită, și totuși și-a închis inima naintea lor? Și astfel are el drept. Sgărcenia impietrestă inima mai iute decât apa clocotindă un ou.

Și totuși — omul nu aparține imperiului mineralelor, trebuie numai priceput, a ne apropia de inima lui. Aceasta înse nu să poate în târg, nici în promenadă, și nici acolo, unde să învarte toată lumea și tonul trebuie să fie cât să poate de ușor și de superficial. Iar cine are la aceasta dar își ia vremea și vorbește cu acela om între patru ochi despre mizeria și desperarea pământului și despre „cerbul, care strigă în sânul său după Dumnezeu”, atunci se va uimi, cât de iute să deschide o așa inimă și-i mulțămitoare pentru conducerea mai departe pe aceasta cale!

Nu, nu imperiului mineralelor aparțin eomul, ci, după cum o spuse aceea fetiță cu ochii plini de nevinovăție către bătrînul Fritz: „Omul aparține împărăției cerului”. Cei mai mulți numai nu lasă a se observa nimic despre dorința și întrebarea, despre nopțile lor pline de năcaz, fără de somn, despre căutarea și cercarea lor în cărțile lor de acasă după aceea, ce ar da răspuns la întrebările cele mai adânci ale inimii lor. Câte unul, și dacă a îndrăsnit a ieși din sanctuarul său, a ajuns la conducătorii orbi ai orbilor sau și cu mărgăritările sale între porci, care l-a făcut cu atâta mai închis. Pentru aceea este o mare și sfântă artistică, care ar trebui să ne silim zilnic a o învață, a atinde inimile cele tari atât de cu gingașie și ale intona, ca ele să con-

sune la aceasta și sa se lase încordate pentru glorificarea Mântuitorului nostru celui mare, glorios și sfânt.

* * *

„Ach, cât de bine o au aceia oameni, cari nu atârnă de nimene!” Astfel au suspinat mulți. „Fericit, care nu are a privi la superiori! Fericit, care n'are grijuri! Fericit, care nu are a se îngriji de nimene! Fericit, care poate face, ce el vrea!”

Da, așa să pare, dară în fapt e de tot altcum. Omul trebuie să se îngrijască pentru ceva, el trebuie să fie aici pentru cineva, că de altcum 'i să pare viața așa dosnică, că în general nu să merită a trăi, și mulți au și aruncat-o dela ei din aceasta cauză. Pentru aceea să auzim noi odată, ce spune „Sendbote” sub titlul: „Onorat prin responsabilitate”.

„Cele mai multe persoane, acăror viață are ceva valoare în lume, sunt încărcate cu atâtea responsabilități, că de multe ori sunt amenințat ea să frânge sub sarcina lor. Și cu apăsarea și opintirea vine câte odată dorința, a fi odată scăpat de sarcină. O respingere bună a așa unui simț stă din aceea, ca să ne întrebăm, cum ne-ar plăcea, dacă nu am avea nici o responsabilitate. Să spunem, că nici Dumnezeu nici oarecare om nu ne-ar încrede vr'o problemă importantă. În tot cazul sunt așa ruine omenști în lume, cari să par a conduce o viață nereponsabilă. Noi nu am voi să ne aflăm în situația lor. Este un privilegiu măreț, nemeritat, când zae pe noi responderi mari. Cu cât mai grele și mai multe sunt acelea, cu atâta mai mare e privilegiul, că dovedește, că ne țin ca destoinici, a purta sarcina. Este o rușine pentru fiecare om, care gustă un privilegiu, dacă să dovedeste ca nevrednic de el.”

Din Wgo.

MISSIUNE.

* **Botez în Utvin** (comitatul Temeș).

O bucurie am avut în 28 August pre când am avut un botez strălucit în apă Bega, unde am pulut cu bucurie privi pe 15 membri îmbrăcați în haine albe de sărbătoare, care au depus bună mărturisire despre viața lor, atât cea din trecut, cât și cea din prezent în fața mai multor martori, că numai Iisus, Fiul lui Dumnezeu a fost în stare a le schimba inimile prin Duhul și a le spăla prin sângele Lui de păcatele care le-au făcut prin neștiință. Foarte mult popor a luat parte, ea să vază minunea, care Domnul Iisus lucrează. A fost de față mai mult popor nobil. Notarul cu soția sa au venit cu mare curiozitate să vază, în cât femeea notarului s'a coborît la vad, pe unde treceam în apă pre cei botezați. I-a zis cineva, să se tragă mai napoi. Spre a asculta predica: ea zise, că a auzit mai multe predice, dară așa ceva n'a văzut încă. Și totodată zise ea, că vrea să vază bine pe unde să cobor membri în apă, ca tot pe acolo să se coboară și ea, când i-a veni rândul. Dee Domnul, că prin aceste cuvinte să fie profetît un adevăr spre pocăință. Chiar despre Banat putem zice cu Isaia, că au isvorit râuri de apă în locurile cele secetoase, și în întunec și umbra morții a răsărit lumină.

Membri au fost din 4 comune: din Utvin 2, bărbatul și femeea, care au fost birtași, iar acum l'au lăpădat ca pe o haină murdară îmbrăcându-se în Christos; 10 din Jebel; 2 din Petroman și 1 din Parța. Botezul s'a îndeplinit prin fr. G. Varsandan bătrânul adunării din Curtici, având lângă el de ajutor pe fr. R. Tașcă și pre fr. T. Pascu, evangelistul din partea aceea care și poartă mare luptă în Banat, luptându-se ca un ostaș, care nu voiește a depune armele în fața neamicului, ci așteaptă a-l învinge și a dobândi triumf.

Dee Domnul, ca plantele sale cele

noi, care s'au plantat în grădina împărăției lui, să înspice ca grăul și să înflorească ca via; să crească ca palmierul și să-și dobândească mirosul cel de pe Liban; să fie ca niște pomi fructiferi încărcăți cu blagă și verdeață în grădina lui Iehova, ca să se poată numi cunună măreață pe veci Amin.

Trimes de un participant.

* **Bucurie mare în comănești.** În 18 August am avut botez la Comănești (com. Bihor), unde s'au botezat 13 suflete credincioase. Actul botezului s'a îndeplinit prin fr. G. Florian, bătrânul adunării din Talpoș. S'a ținut botezul la 2 oare d. a. în liniște. Punerea mânelor și cina Domnului s'a îndeplinit la apă, care bucurie a luat parte notarul și o mare mulțime de popor. Iar l'a sfârșit au mai declamat două surori fecioare versuri frumoase. Deo Domnul binecuvântare preste noile plante amin.

Trimes de T. M.

* **Botez în Fönlak.** În ziua de 18 August ne-a dat Domnul o mare bucurie, când s'au botezat 9 suflete, care după ce au depus o bună mărturisire despre credința lor în Domnul Iisus Christos, au pășit în apa Murășului, făcându-se următori ordinului Domnului lor, care i-a răscumpărat. Actul botezului s'a îndeplinit prin iubitul nostru fr. G. Varșandan, care a ținut mai înainte o vorbire cu totul pătrunzătoare. Cei noi botezați sunt toți din loc. Domnul să ține noile plante în grădina sa și să le crească spre cinstea marelui său nume.

Trimes de Talpeș Lazar.

* **Botez în Iarmata.** Duminecă în 18 August am avut o mare bucurie în Iarmata pre când s'au botezat 25 suflete în apa canalului Palatin după ce au depus o bună mărturisire, că de acumă vor trăi viața lor Domnului Iisus. fr. I. Țirban, care a sosit de Sâmbătă seara ținând încă atunci puțină mărturisire cu prietenii, iar apoi am mers la adunare. Iar Duminecă dimineața au fost adunați din mai multe sate. Astfel a ținut fratele Țirban mărturisirea și mulțimea a

mers la adunare unde s'a ținut serviciul prin doi frați. La 2 oare după ameazăzi, când a fost botezul am fost adunați din 17 comune, iar la apă cam 1000 de suflete, ca să vază lucrul Domnului. Apoi întorcându-ne dela apă, s'a ținut vorbirea și cina Domnului s'a împărțit în stradă, că în casă nu încăpeam de mulțime. Domnul fie laudat pentru bucuria ce ne-a dat și pre cei nou botezați îi binecuvinteze și-i țină în grădina sa, să fie fructiferi.

Iar Luni în 19-lea am avut botez în Arăneag, unde am mers cu fr. Țirban și cu mai mulți frați, unde ne așteptau frații cu bucurie. Fr. Țirban s'a apucat de mărturisirea prietenilor, iar noi am mers la adunare, unde nu încăpeau, ci stăteau și pe afară, aici s'a vestit cuvântul lui Dumnezeu.

Aici s'au botezat 11 suflete din mai multe locuri, și ca participanți la bucurie au fost din 14 comune. La apă încă erau ca la 1000 de suflete. După ce am întors dela apă s'a ținut cina Domnului afară în curte, că a fost mult popor.

Domnulsă binecuvinteze noile plante în grădina sa și să deo, că din zi să vină mai mulți din întuneric la lumina sa cea vecinică, și nouă să ne ajute, ca să putem cu iubire sămăna cuvântul și mai departe, ca pe viitor să putem mai mulți snopi aduna.

Trimes de Pavel Berlo.

* **Botez în Indianopolis. America.** O nespusă bucurie și frumoasă sărbătorire de botez am avut în August 25-lea în orașul mai sus numit, s'au botezat 4 suflete, care după a lor adâncă cunoștință mărturisindu-se, că au lipsă și voiesc a intra în legământ cu Domnul prin botez. În ziua sus numită la orele 4 după amiază ne-am dus la o apă ce curge prin frumosul oraș numit, care e și capitala statului Indiana, unde ne-a urmat o mare mulțime de privitori din mai multe națiuni: Englezi, Germani, Macedoneni, Bulgari, Maghiari, Slovaci și mai cu seamă popor din România, care unii cercetează adunarea.

Actul sfântului botez s'a sfârșit prin iubitul frate Theodor Selegean, și noii botezați sunt: Alexandru Gârgar, Rékes Arad m. Pavel Herputin, F. Tót, Biharm. Aceștia sunt din adunarea fratelui Selegean; Alexandru Popa și Ioan Gana, din Bogy, Bihar m. Aceștia sunt din orașul Anderson Ind. Tot sub supravegherea fratelui Selegean. Pe noile plante Domnul le crească sub marea lui îndurare și la iubitul frate Selegean să-i dea Domnul putere spirituală, pentru gloriosul său nume, și din noi privitorii să-și aleagă Domnul popor și moștenitori împărăției sale.

Trimes de Iosif Ardelean frate in D-I.

LECTIUNI DE DUMINECĂ.

Duminecă în 6 Octombrie.

40. Iisus umblă pe mare.

Marcu 6, 45—56.

Cuvânt de aur: „Dară îndată Iisus le-a vorbit, zicând: „Îndrăzniți, eu sunt! nu vă temeți!“ Mateiu 14, 27.

Săturarea celor cinci mii a descoperit pre Domnul Iisus în puterea sa creatoare. Minunea nu era mai admirabilă decât oare-care minune de vindecare sau scoaterea duhului rău, dară efectul spre popor era la această minune de săturare, de tot extraordinară. Că El dădu poporului pâine, îl aduse în așa mișcare și însuflețire, că îndată voia să-l proclameze de rege și să-l ducă în triumf la Ierusalim pe tronul lui David (Ioan 6, 15). Învățătura lui era puternică mulțimii (Mateiu 7, 28—29), primirea păcătoșilor și iertarea păcatelor foarte memorabilă, vindecarea și scoaterea demonilor punătoare în uimire, dară numai minunea pâinei o făcu, că voiau să-l aibe de rege și să-l proclameze ca de Messia. Mulțimea strigă după pâine fără de osteneală, după desfătare fără de trudă și saltă spre acela, care le întinde acelea Dară

pentru că pâinea nu alină foamea sufletului, pentru aceea nu să învoi Iisus la această însuflețire a poporului. El făcu mulțimea atentă, că El cu minunea săturării numai spre „pâinea vieții“ voia să îndrumeze, că El însăși trebuie să fie, care trebuie să fie gustat, atunci ziseră: „Aceste sunt aspre cuvinte, cine le poate asculta?“ Atunci pieri însuflețirea, și Iisus fu de aici înainte mai singur, până în sfârșit îl părăsiră și învățăceii toți și fugiră dela El.

Lectiunea noastră de astăzi ne arată pre Domnul îndată după minunea săturării încă pe o altă parte într'un mod foarte memorabil și mângâietor. El nu poate numai pâine caștiga, când o au ai săi de lipsă. El poate și pe valurile biciuite de furtună merge la ai săi, când au lipsă de ajutorul lui. Nimic nu-l poate ținea departe pre învățătorul de învățăceii săi, când au lipsă de El și privesc după El.

Aici vedem noi 1. Lipsa învățăcelor (vers. 45—48.) 2. Ajutorul Domnului. v. 49—52.) 3. Vindecarea bolnavilor. (v. 53—56.)

Întrebări: 1. Unde trimese Iisus pre învățăceii după hrânirea minunată? 2. Unde merse el însăși după ce a demis poporul? 3. Cum o pățiră învățăceii pe mare? 4. Cine văzu lupta lor cu valurile și lipsa lor? 5. Pe care cale să grăbi Iisus spre ajutorul lor? 6. Ca ce îl socotiră învățăceii? 7. De unde veni aceasta, că ei îl ținură ca de o nălucă? 8. Ce face deci Iisus? 9. Ce s'a întâmplat când el păși în corabia? 10. Ce păți Iisus, după ce a părăsit corabia? 11. Ce au primit acești bolnavi credincioși? 12. Ce ți-a pus ție această lecțiune pe inimă?

Duminecă în 13 Octombrie.

41. Curat și necurat.

Marcu 7, 1—23.

Cuvânt de aur: „Împărăția lui Dumnezeu nu este mâncare și băutură; ci dreptate, pace și bucurie în Duhul sfânt.“ Rom. 14, 17.

Cum ne-a învățat Iisus într'o pildă, este în țarina sămănată cu grâu și multă neghină. Aceasta a sămănat-o diavolul printre grâu. Este grăul săl-

batic sau clocoteanul, un soi de plantă, care să vede foarte asemenea grâului adevărat și numai pe vremea coacerii să poate bine cunoaște. Este prefacerea, răutatea și viclenia satanii, că el între plantele pietății adevărată pune caricature („schimoșiri). Așa caricature a unei pietate adevărată și religiozitate adevărată erau pe vremea lui Iisus cărturarii și fariseii. Aceștia erau oameni pioși pe din afară, cari aveau să puteau deosebi de pioșii lăuntrici, dară ei purtau soiul diavolului în ei și erau cei mai mari și mai răi contrari ai Domnului Iisus. Cu acești oameni să ciocni Domnul Iisus din nou și din nou la olaltă, și cu ei avea El o luptă aspră, în care El la capăt căzu după părere, ca în sfârșit totuși să triumfeze pe veci ca învingător. Așa o ciocnire ne arată lecțiunea de astăzi. Ea e contrastul către capătul lecțiunii din urmă, unde am văzut mulți oameni vindecați prin credința în Iisus.

Aici vedem noi: 1. După ce întrebă oamenii pioși pe din afară. (v. 1—5.) 2. La ce-i ajunge Domnului. (v. 6—16.) 3. Ce avem noi a păzi cu grijire. (v. 17—23.)

Intrebări: 1. Cu cine stătea Domnul Iisus de multe ori în contradicere? 2. Ce era acestor oameni bătător la ochi de învățării? 3. Pentru ce s'au spălat și mâinile curate înainte de a mânca? 4. Cum numește Domnul Iisus pe aceia oameni cari priveau numai la cele din afară? 5. Cu ce ajunseră tradițiunile bătrânilor în contradicere? 6. A cărui cuvânt și ordin ar trebui să ne fie mai pe sus de toate? 7. Care învățatură dă Domnul Iisus poporului în privința mâncării? 8. Ce ne arată întrebarea învățăcelilor? 9. Cum răspunde Iisus întrebarea lor? 10. Ce nu joacă nici o rolă la sfîntirea oamenilor? 11. La ce sa ajung toate la noi? 12. După ce judeci tu pietatea ta și a altor oameni?

Duminecă în 20 Octombrie.

42. Missiunea între păgâni.

(Dumineca de rugăciune pentru școlarele de Duminecă)

Marcu 7, 24—30; Mateiu 8, 5—13.

Cuvânt de aur: „Cel ce vine la mine, nu-l voi scoate afară.“ Ioan 6, 37. Noi avem astăzi a ne ocupa cu

două întâmplări, care sunt puse sub punctul de vedere a cuvântului de aur. Iisus era mai întâiu Messia lui Israel, trimes la oile pierdute ale casei lui Israel, însă nu mai puțin să se îndure El și de aceia, cari deși pe din afară nu aparțineau acestui popor și totuși în lăuntrul lor dovedeau o mai mare credință, ca oamenii poporului așezământului vechiu. Missiunea proprie zisă între păgâni s'a început numai după lăpădarea Evangheliei de Indei, dară după cum însăși Iisus ordina: „Mergeti în toată lumea!“ așa s'au și aflat primiții dintre păgâni deja pe vremea lui Iisus, și El nu i-a scos afară. Cine numai vine la El cu umilintă și credință, rugându-l și așteptându-l, pre acela îl primește. Așa era deja în istoria vechiului așezământ, că o Rachaba și o Ruth fură primite, așa era pe vremea lui Iisus, și așa este și acuma când merg lucrurile într-o regulă întoarsă, că și Iudeii cari caută pre Iisus, nu să scot afară. Care denumire religioasă ar și avea cineva, care își cunoaște păcatul și să întoarce către Iisus, ca Mântuitorul, acela este primit, miluit și înoit prin El. Cu ce fel de eugetare trebuie să venim la Iisus și ce aflăm la El, ne arată lecțiunea în amândouă cazurile.

Aici vedem noi: 1. Ajutor dăruit unei mamă păgână, nefericită. (Marcu 7, 24—30.) 2. Binefacere unui sutaș păgân, îndurător. (Mateiu 8, 5—13.)

Intrebări: 1. Unde s'a retras Iisus? 2. Cine l-a aflat aici? 3. Ce dorea această mamă dela El? 4. Cum o îndrumă Iisus? 5. Ce răspunde ea la aceasta? 6. Ce mărturisește ea în aceste cuvinte? 7. Ce putea ea deci păți și primi dela Iisus? 8. Ce dorea sutașul păgân dela Iisus? 9. Ce cunoaștem noi din această osteneală? 10. Pentru ce să nu între Iisus în casa lui? 11. Ce încrede El Domnului Iisus? 12. Ce ne învață pre noi această lecțiune în mod deosebit?

Duminecă în 27 Octombrie.

43. Lucrarea lui Iisus în ținutul celor zece cetăți.

Marcu 7, 31—37; 8, 1—10.

Cuvânt de aur: „Toate le-a făcut bine: și pre surzi i-a făcut să auză,

și pre muți să vorbească." Marcu 7, 37. Din ținutul cetăților Tirul și Sidonul. Merse Domnul Iisus iarăși la marea galileică, în mijlocul ținutului celor zece cetăți, care erau atunci în apropierea mării. El n'a aflat nici acolo odihna dorită și așa merse El din nou înapoi, unde era de lipsă ajutorul lui și El era dorit. La aceasta s'au întâmplat amândouă cazurile, care au să ne ocupe astăzi, de oare-ce ele ne arată pre Domnul în deosebită lumină.

Aici vedem noi: 1. Iisus vindecă un om surdo-mut. (Cap. 7, 31—37.) 2. Iisus satură poporul flămând. (Capitolul 8, 1 | 10.)

Întrebări: 1. Unde merse Iisus din ținutul Tirului și Sidonului? 2. Ce fel de om fu aici adus înaintea lui? 3. Cum vindecă Iisus pe acest surdo-mut? 4. Care semne ne dă El nouă cu aceasta? 5. Ce spuseră oamenii cu această faptă minunată? 6. Câți oameni veniră la El în pustia singuratică? 7. Câtă vreme au stat la El? 8. Ce dorea Iisus a face? 9. Cum să aratără învățăceii la aceasta? 10. Ce ceru Iisus? 11. Cât câpătă deci fiecare de mâncat? 12. Ce ne învață această întâmplare.

Duminecă în 3 Noembrie.

44. Aluatul fariseilor.

Marcu 8, 11—28.

Cuvânt de aur: Ioan 8, 12.

DIFERITE.

Rugăciunea credinții.

Evangelistul cunoscut englez Inglis istorisește: Când am cruciat întâi dată Oceanul atlantic, în calea mea spre America, avui bucuria, că capitanul vaporului nostru să dovei ca un creștin decis. Într'o zi, când eram pe nălțimea Nevfundlandei, zise capitanul către ruine: D-le Inglis, când am trecut în cea rînd pe aici, am fost mărturia unei întâmplare minunată. Noi aveam pre omul lui Dumnezeu George Müller pe bor. Eu eram de 32 oare la locul de comandă. Deodată puse cineva mâna pe umerele mele. Era George Müller.

„Capitane,” zise el, „eu voiam să-ți

spun, că mâne trebuie să fiu în Cuebec.”

„Acea nu-i cu puțință,” răpusei eu. „Atunci va găsi Domnul alte mijloace. Eu am ținut de 27 ani totdeauna adunările odată hotărîte.”

Eu te-ași ajuta bucuros, dară cum să o fac?”

„Să mergom în odaia de cărți și să ne rugăm.”

Eu mă uitai la acela om și eram îndoielnic la mintea lui.

„D-le Müller,” zisei eu, „ști d-ta cât de deasă-i negura?”

„Nu,” era răspunsul, „eu nu privesc la negura deasă, ci la viul Dumnezeu, care conduce toată soartea vieții mele.”

În odaia de cărți ingenunchiă el jos și zise o rugăciune de tot simplă. Eu cugetai în mine: „Aceasta-i o rugăciune pentru o clasă de copii de copii de opt ani o școlai de Duminecă. El să rugă astfel: „Oh doamne este voia ta, rogu-te îndepărtează aceasta negură! Tu ști, că eu trebuie să fiu mâne în Cuebec. Eu cred, că-i voia ta.”

După ce să rugă el, voiam și eu să mă plec, dară el zise: „D-ta nu te ruga. Întîia ești d-ta îndoielnic la ascultare, și o doua, eu cred, că Domnul m'a ascultat deja. Capitane, eu cunosc pre Domnul meu deja de 27 ani, și n'a trecut nici o zi, ca să nu fiu avut audiență la Regele. Școlă d-ta acuma, deschide ușa, d-ta vei vedea, că negura s'a dus.”

Eu privii afară, și negura era dusă.

Când istorisesc aceasta oamenilor științei, îmi vor spune: „Aceasta-i contra legilor naturii.” Da, dară e în cunsunare cu legile lumi supranaturale. Dumnezeuul nostru e atotputernic. În ziua următoare după ameazăzi era George Müller la locul destinației sale.

Din Wge.

Picurarea necurmată scobește piatra.

Noi avem pentru acest lucru numai 52 jumătăți de oare într'un un an la

dispozițiune, de tot numai 36 oare. De ar fi acestea 25 oare după olaltă următoare, atunci: numai puțin am ajuns. Faptul, că ele urmează în intervaluri hotărîte, că este vreme între aceste și că să repetează regulat, o face cu puțință, a produce impresiuni adânci. Noi putem mult face în aceste oare, spre a înriuri suflete și ale dobândi pentru Iisus. Dacă în fiecare Duminecă avem tot același scop, să produce tot aceiași impresiune, atunci trebuie, ca aceea să devină cu vremea atât de nestersibilă, că nu mai poate pieri. Eu privii odată, cum să creapă piatra. O piatră, care avea să fie într'o sigură direcțiune crepată, zăcea acolo. Mai întiiu să trase un sem în direcțiunea de crepat. Apoi fu în distanțe regulate din câțiva policari (țoli) o gaură după cealaltă sfredelită, și după ce în acest mod piatra era în aceea direcțiune găurită, puseră în sfârșit un fier cu dunga ascuțită pe piatră în direcțiunea de crepat, și vre-o câteva lovitori cu ciocanul produsera rezultatul dorit. Așa este și cu inimile oamenilor. O inimă, înriurită în intervaluri hotărîte și în asemenea mod din nou într'o sigură direcțiune, în sfârșit nu să mai poate opune acestei impresiune și trebuie să îngăduie.

Mulți din voi fără îndoială au fi auzit despre bătrînul Cato din Roma. El era orașul Carthago în Africa de nord. El să temu de concurența lui cu Roma. El ura convingerea, că Carthago trebuie nimicit dacă are să fie asigurat viitorul Romei. Cum ajunsese el deci totuși în sfârșit scopul său? Simplu, el nu o lăsă nici la o ocaziunea din ochi. Din nou și din nou ajunsese el a vorbi despre aceea. Fiecare vorbire, care a ținut el în senat, să închidea cu cuvintele: „Ceterum censeo Carthaginem esse delendam“ („de altcum eu țin de aceea, că Carthago trebuie să fie nimicit“). Această aduse în urmă rezultatul dorit. A venit vremea, când Cato își ajunsese scopul: Roma declară orașului Carthago rebelul.

Dacă căutăm și noi în școale de Duminecă cu așa scop și neobosire a lucra într'o direcțiune hotărîtă spre inimile școlarilor noștri, nici noi nu vom lucra înzădar, ci vom vedea odată, cum ne ajungem scopul și dobândim inimile pentru Domnul nostru.

Înriurirea cea bună a școlii de Duminecă.

Un judecător american depuse nu de demult o mărturisire prețuită, precând zise: „În practica mea de cinci ani ca judecător am întreat de fiecare copil, care fu adus naintea mea pentru oarecare vine, că oare este el membru a școlii de Duminecă, și nici odată n'am căpătat un răspuns cu da. Eu țin mult dela școala de Duminecă, și unde o află de bine, a da grație vreunui păcătos tînăr, totdeauna am fost la aceea, ca el să cerceteze o școală de Duminecă.“

Din Führer.

* * *

Ce mărturisire frumoasă! Și oare să ne rușinăm noi, sau să ne fie prea mult sau neplăcut, sau de priosos școala, ca să lucrăm în aceasta dericțiune? Oare când se vor trezi frații noștri, ca să cunoască aceasta lipsă tot mai bine, și să nu se joace și să nu nosocotească sufletele fragede ale tînărimii? Cine are iubirea lui Dumnezeu și lucrul său în inimă, acela să poate, că se va deștepta tot mai mult spre acest lucru, și va scutura și pre alții prin pildă bună.

Redacțiunea.

Despre Artistică, a-și cheltui banii,

A căștiga banii este ușor în asămănare cu artistica, a-i și cheltui bine; fiecine știe scoate cartofi, dară nici una între zece femei să pricepe, a-i ferbe. Prin căștigarea banilor nu ne îmbogățim, ci prin păstrarea lor. Multor oameni, cari au bani, le lipsește într'atăta mintea, ca unui porc lăna; ei încă nu sau făcut cuminte,

și dacă au trecut deja preste patruzeci, și lasă sutele se joacă pe apă, cași când ar fi pietre netede cu cari să joacă copii. *Ce părinții a adunat, cu grebla, ei împrăștie cu lopata.* După sgârcitul urmează prădătorul. Oamenii spun adeseori despre prădător, că tată-său nu era către nimene prietinos decât numai către sine, și acuma nu-i feciorul nimene mai neprietin, ca către sine; deosebirea e propriuzis numai aceea: bătrânul merse spre iad pe calea mârșavă, iar feciorul său e deci hotărît, a ajunge acolo pe calea grasă. Cât ce capătă prădătorul averea sa, să topește ea ca untul în gura ogarului. La el e totdeauna aprilie întâiu; el cumpără și un elefant, dacă îi să îmbie; și acopere casa sa cu pancove; nimic nu-i pre nebrut, ca el să nu-și aște plăcerea sa în aceea; banii lui îi ard gaure în buzunar, el trebuie ori-și cum să-i cheltuiască și să laudă la aceea, că parola lui este: „Cine banii cheltuiște, la acela Dumnezeu alți-i trimete.” El tunde oile sale deja, până nici nu le are, ia venitul său înainte, să atinde de capitalul său și astfel omoare gânsca, care-i depune ouăle cele de aur, și apoi strigă: „Cine ar fi gândit la așa ceva?” El nu cruță nici când la margine, gândește înse cum o spune el, a cruța la fund. El împrumută pe camătă mare dela oamenii *Jufător, Amăgitor, și Înșelător,* și când apoi s'a despoiat pe deplin, vinovățește pre advocați sau vremurile rele. Vremurile încă n'au fost nici odată bune pentru prădătorii leneși, și dacă ar fi bune pentru așa unii, atunci ar fi rele pentru lumea întreagă. Pentru cea au oamenii așa grabă, a se aduce pre sine la băta de cerșitor, e o ghi-citură, și totuși să pare astăzi, dacă precugetăm întrecerea la alergătură de cai, spaima de lucru și specularea, a fi formal o poștă grabnică spre casa *Mizerie* constituită. Banii gata trebuie să se fie făcut pentru unii oameni o adevărată raritate, și totuși îi cheltuiesc ca niște grofi și principii. Ei sunt domni mari fără de mijloace,

ce cumva tot așa este, ca o pudincă de stafide fără stafide.

„Cine are mulți goști la casa sa, Golește bucătăria, cămară și pivnița

Dacă apoi cu astfel de viață destrămată să imbine și ceva joc, atunci să topească banii ca o loptă de neouă în cuptor. Un jucător tânăr, va fi de sigur un cerșitor bătrîn, adevărat dacă trăiește destul de mult.

„De nas îl poartă diavolul pre el —

Pentru aceea aruncă el totdeauna cotoca.”

Există mai mulți măgari ca aceia, cari au patru picioare. Îmi pare înse rău, că trebuie să spun, că de aceia sunt tot așa în clasele lucrătorilor, ca și între domnii cei fini. Feciori, cari nu au avere decât lucrul lor și nici alt scut nobilar de familie ca uneltele lor, totuși duc câștigul lor în cărciumă și îl pradă. Așa li s'a dat leafa lor, apoi și merg la „Pomul verde” sau la „Vulturul alb”, ca să ducă acolo adausul lor de fileri nebrutatici spre susținerea feții roșie și corpulenții cărcimarului. A bea apă nu aduce omului nici o boală, nici datorii, nici nu face din soția lui văduvă, și totuși abea știu unii oameni ce gust are ea; iar berea, care o varsă unii lucrători pe gât în jos, nu-i cu nimica mai bună ca moartea neagră. Acolo șed acești hăbăuci le-neși pe banca de bere și își înecă puțina minte, care o avură cândva, pe deplin. Eu cred însă, că plugarii mai bine știu găzdui cu banii lor, decât orașenii; că de și veniturile lor sunt foarte mici, totuși să văd copiii lor Dumineca curați și regulați. În tot cazul nu-i arinda în provincie așa mare ca în oraș, și acolo este și câte o grădină; însă cei din orașele mai mari câștigă totuși o sumă frumoasă de bani și au multe ocașuni, a cumpără ieftin, care cei din provincie nu o au, și e în comun, cuget eu, totuși numai economia bună, care susține o familie din trei sau patru taleri pe săptămână, și economia cea rea, că o familie cu de doua sau trei ori atâta nu poate exista în oraș. Sunt unele familii, pe lângă câștig foarte mic așa vesele, ca șoarecii în

maț, și alții cu de două ori atâta așa mizerabili, ca gusganii în cursă. Deabunăsămă fiecare știe mai bine, unde îl apasă pantoful, într'aceste e totuși păstrarea un lucru foarte prețios și face, că 20 de pițule mai mult să ajung, decât un taler. Unii pot și din pietriș pregăti supă, pânăcând alții nici din grilagiu nu-și află nutremânt. Unii merg în târg cu tocmăi atâta minte, câtă avea Samson în umerii săi, dară numai multă; ei nu să pricep la târguire; ei nu au priceperea, a depune banii lor favorabil.

Sfârșitul va urma.

Harmonuri

BUNE să pot procura la
V. Berbecar Kőrösbökény, Arad-m.
Cereți catalog!

Avis!

Pre toți frații noștrii și onor. abonatori ai „Adevărului” îi rog, să aibe bunătate a lua aminte acest avis, că de acuma înainte să nu mai trimeată la mine banii foii, de oarece eu sunt încărcat cu multe alte grijuri și nu ași mai dori, să mai port și această sarcină. Așa dar vă rog, ca toți banii pentru foi să se trimeată numai singur pe adresa:

WELKER JÓZSEF
Budapest VII., Hársfa utca 33

Salut pre toți cu respect de onoare
BERBECAR,

Redactor coresponsabil:
VASILIU BERBECAR.

„PATRU ANOTIMPURI”

A apărut
Calendarul
Poporului Creștin
pe anul 1912.

Prețul este de 50 fileri exemplarul, și 10 fileri este portul poștal. Pentru colportari și cari iau mai multe, să dă rabat.

Tot așa și calendarul maghiar:

„NÉGY ÉVSZAK”
„MULT JELEN JÖVŐ”

precum și calendarul german:

„JAHRESZEITEN”
și calendarul slovacesc:
„ŠTYRI ČASTKI ROKA”

De asemenea
„CÂNTĂRILE SIONULUI”

Prețurile sunt:

În pânză legată Cor: 1.60
Legată în piele „ 2.70
Legată în piele și aurită . . . „ 4.—

„INIMA OMULUI”
cu prețul de 30 fileri.

Toate aceste să pot căpata la:
WELKER JÓZSEF
Budapest, VII., Hársfa-utca 33.
:-: și la :-:
BERBEKÁR VAZUL
KŐRÖS-BÖKÉNY

(Arad-megye).